

A favor del primer, del segon i d'un tercer (tant de bo) tripartit

Apostar per un nou govern tripartit amb les millores que calguin però amb el mateix esforç, és apostar pel bon treball, per la continuïtat de la transformació positiva i cohesionadora del país

SIXTE MORAL

EL PUNT, 04/05/10

Entre alguns analistes polítics i periodistes que segueixen el debat, la batalla quotidiana de l'opinió, es considera que el major èxit de l'oposició ha estat minar en profunditat la confiança en el tripartit que fa, fins i tot, que algun membre del mateix govern no es cregui la viabilitat de la fórmula de govern i el defineixi com un «artefacte inestable».

Ara, quan aquest sistema de govern és qüestionat –ho va ser des del primer dia– per molts opinadors professionals i pels publicistes del país, ara que sembla una fatalitat qualsevol compromís de les esquerres per conformar un govern nacional, ara que, fins i tot, la màxima autoritat del país manifesta que encara que sumi potser no hi haurà tripartit, ara doncs declararé que sóc partidari, no sols d'elogiar la feina feta pels tripartits, sinó que, a més, considero que en aquests moments el país necessita un tercer tripartit.

S'ha fet des del primer moment feina, i bona feina. S'han comès errors i segurament s'han desenfocat alguns objectius, però els avenços que significa l'obra de govern després d'aquests set anys crec que deixen empentida l'obra de govern de 23 anys de CiU. Tots els governs tenen els avatars del moment, aquest d'ara ha viscut en els moments de la

pitjor època de la crisi econòmica que hàgim conegut i ha treballat de valent en aquells aspectes que eren de plena competència i ha fet els deures que ajudaran a sortir del pou que signifiquen l'atur i al crisi.

No hi ha hagut cap mena de treva en cap moment als governs d'esquerra. Amb una actitud impròpia però recurrent de qui ha governat i ha estat desplaçat però encara creu que pot prendre decisions, CiU ha reclamat urgències i immediateses en temes que havien estat més aviat oblidats, ignorats i fins i tot negats durant els seus anys de govern. Més enllà de l'acció concreta, que supera de molt els governs pujolistes, l'esforç d'aquests governs tripartits en matèries tan cohesionadores com l'habitatge, la sanitat i l'educació amb la construcció de nous equipaments i impulsant acció normativa és àmplia i continuada. Però al marge d'això, hi ha una acció legislativa que ha posat les bases en temes que eren dèficits històrics del país. Alguns exemples: la llei de barris, amb una millora substancial d'espais ciutadans que el temps i la inoperància convergent havien deixat oblidats; els pactes nacionals, des de l'educació fins al de la immigració passant per les infraestructures, que palesen una voluntat clara d'arribar a consens polítics, socials i econòmics en aquells aspectes que són estructurals del país; la llei d'educació, que més enllà de la meua posició contrària –que aquí és irrellevant– demostra la voluntat d'anar més enllà del que és estrictament govern en temes d'alta sensibilitat social i de cohesió del país; la llei de divisió territorial amb la llei de vegueries i de l'àrea metropolitana, i si parlem de planificació cal deixar constància de l'impuls decidit als plans territorials, després de 30 anys s'afronta un repte clau de futur i d'organització el territori. Queda en el tinter la llei electoral, l'altre gran dèficit del país, però que s'analitzi bé qui ha posat impediments per arribar a acords. No precisament el govern tripartit, sinó bàsicament l'oposició i concretament CiU amb una

posició inamovible en un tema que ja fa anys que s'hauria d'haver avançat amb les oportunes modificacions. I també l'Estatut que molts han blasmat i pendent encara d'una sentència que, sigui la que sigui, no impedirà que l'avenç substancial que representa faci marxa enrere. Si parlem del nou Estatut –malgrat el nefast embolic constitucional– i del nou finançament parlariem d'uns avenços substancials en l'autogovern.

És evident que no tot ha funcionat, un govern de coalició no és gens fàcil i més si d'entrada una bona part de l'opinió publicada hi està en contra. I també lògicament perquè, segurament, per arribar a un govern de coalició entre forces diferents i objectius diversos cal trobar un mínim denominador clar. Un període de rodatge i de coneixement de les persones i del seu tarannà. La força amb què va entrar el tripartit, amb immenses ganes de fer coses, de modificar rutines, de canviar mètodes i inèrcies, segurament va fer que s'oblidés algun punt d'aturada i de reflexió. Un pacte de govern potser massa ambiciós també pot portar un certa frustració al cap d'un temps, quan la realitat sobrepassa la il·lusió inicial. Es tracta, i aquí potser s'ha fallat en algun moment, de fer que la simple suma parlamentària majoritària multipliqui el valor afegit de la globalitat i del projecte comú.

Però hi ha marge suficient, sense oblidar quina és la confrontació electoral entre els eixos polítics de dreta-esquerra i catalanisme-no catalanisme hi ha marge comú, d'espai compartit pel conjunt de l'esquerra catalanista (el grau d'intensitat que el posi cadascú) que és el que pot configurar un full de ruta ampli amb el nombre de suports, ambiciós pel contingut del treball, cohesionador i transformador des de posicions de progrés, de millora de l'autogovern i il·lusionador novament. Cal una certesa en moments de dificultat i aquesta pot

continuar venint de l'esquerra progressista i catalanista. Hi ha perills i hi ha també la posició de certs poders fàctics –que existeixen, i tant que sí!– que procuraran impedir-ho blasmant qualsevol canvi fets pels anteriors governs d'esquerra i preveient i profetitzant desastres si es continua amb aquesta fórmula de govern.

Ara doncs, més que mai reivindicar allò que «si tu no hi vas ells tornen», sense cap crispació i sense cap animadversió i molt menys sense cap ganes d'esporguir ningú. El país és prou madur per assumir moltes coses. Apostar per un nou govern tripartit amb les millores que calguin però amb el mateix esforç, és apostar pel bon treball, per la continuïtat de la transformació positiva i cohesionadora del país. La feina feta avala la seva possible continuïtat i el país continua –malgrat les veus de sempre– necessitant les propostes d'esquerres.